

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Tdo/84/2025
Identifikačné číslo spisu:	2320010461
Dátum vydania rozhodnutia:	04.08.2026
Meno a priezvisko:	JUDr. Dana Wänkeová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2026:2320010461.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Dany Wänkeovej a sudcov JUDr. Mariána Mačuru a JUDr. Beáty Javorkovej v trestnej veci proti obvinenému N. Y. pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. c), písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. j) a § 139 ods. 1 písm. a) Trestného zákona na neverejnom zasadnutí konanom 4. augusta 2026 v Bratislave o dovolaní obvineného N. Y. proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 9. novembra 2023, sp. zn. 6To/128/2023, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného N. Y. odmieta.

Odôvodnenie

Okresný súd Galanta (ďalej tiež „okresný súd“) rozsudkom z 12. apríla 2023, sp. zn. 27T/40/2020, uznal obvineného N. Y. vinným z obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. c), písm. d) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. j), a § 139 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že od presne nezistenej doby, minimálne však od leta roku 2017 až do 4. januára 2018 pre vlastnú potrebu, ako aj za účelom ďalšieho predaja si neoprávnene zadovážoval bližšie nezistené množstvá drogy zvanej „pervitín“, ktorý prechovával pri sebe, alebo v mieste svojho trvalého bydliska v obci S. a následne predával, ako aj dával bezodplatne v rôznych množstvách, za rôznu finančnú hotovosť viacerým užívateľom tejto drogy v obci S. a v jeho širšom okolí, ako aj v meste D. - minimálne šiestim konzumentom a to W. C., Y. K., H. U., T. Q., I. Y., Q. G. a mal. G..G., nar. XX. I. XXXX, pričom 4. januára 2018 pri prehliadke motorového vozidla zn. VW POLO Clasic s EČ: G. XXX Z., v ktorom sa menovaný viezol spolu s vodičom, bola zaistená okrem iného aj zatavená injekčná striekačka s obsahom bielej kryštalickej látky s mierkou pri 1,5 ml., pričom znaleckým skúmaním na Kriminalistickom a expertíznom ústave Policajného zboru v Košiciach pod ČES: PPZ-KEU-KE-EXP-2018/229 bolo zistené, že predložená zaistená neznáma kryštalická látka s hmotnosťou 350 mg obsahuje účinnú látku metamfetamín o priemernej koncentrácii 47,3 % hmotnostného a 166 mg absolútneho metamfetamínu, z ktorej je možné pripraviť minimálne 4 bežné jednotlivé dávky drogy, rovnako vykonaným skúmaním

bola na predloženom stere z rúk obvineného zistená prítomnosť stopového množstva; metamfetamínu a z výsledkov DNA analýzy vyplynulo, že DNA profil zaistený z povrchu uvedenej injekčnej striekačky je zhodný s DNA profilom porovnávacej vzorky bukálneho výteru obvineného, pričom účinná látka „pervitín“ - metamfetamín je zaradená v zmysle zákona č. 139/1998 Z. z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v znení neskorších predpisov do II. skupiny psychotropných látok.

Za to mu okresný súd uložil podľa § 172 ods. 2, § 36 písm. l), § 37 písm. h), písm. m), § 38 ods. 2, ods. 4, § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4, § 42 ods. 1 Trestného zákona súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 10 rokov, na výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 2 písm. a), ods. 4, ods. 5 Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Súčasne mu podľa § 76 ods. 1, § 78 ods. 1 Trestného zákona uložil i ochranný dohľad v trvaní 2 rokov. Okresný súd podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona zároveň zrušil výrok o treste rozsudku Okresného súdu Galanta z 20. februára 2019, sp. zn. 31T/113/2018, právoplatný 1. augusta 2019, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Uznaniu viny predchádzalo vyhlásenie obvineného, že z obzvlášť závažného zločinu nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. c) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. j) a § 139 ods. 1 písm. a) Trestného zákona na skutkovom základe ako je to uvedeného v obžalobe prokurátora sa cíti byť vinným, okresný súd postupom podľa § 257 ods. 7 Trestného poriadku vyhlásenie obvineného prijal a zároveň vyhlásil, že dokazovanie v rozsahu ako sa obžalovaný doznal k trestnej činnosti súd nevykonáva, súd vykoná dokazovanie iba ohľadne výroku o treste a ochrannom opatrení (zápisnica o hlavnom pojednávaní zo 16. septembra 2020, č. l. 405 - 406).

Prokurátorka príslušnej okresnej prokuratúry napadla uvedený rozsudok okresného súdu odvolaním. Krajský súd v Trnave (ďalej tiež „krajský súd“) rozsudkom z 9. novembra 2023, sp. zn. 6To/128/2023, podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 2 Trestného poriadku napadnutý rozsudok zrušil vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu, a podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku obvinenému uložil podľa § 172 ods. 2 Trestného zákona v znení účinnom do 30. apríla 2022, za použitia § 37 písm. m), § 38 ods. 2, ods. 5, § 41 ods. 2, § 42 ods. 1 Trestného zákona súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 12 rokov a 6 mesiacov, na výkon ktorého ho podľa § 48 ods. 3 písm. b) Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu s maximálnym stupňom stráženia. Krajský súd podľa § 42 ods. 2 Trestného zákona zrušil výrok o treste rozsudku Okresného súdu Galanta z 20. februára 2019, sp. zn. 31T/113/2018, právoplatný 1. augusta 2019, v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave z 1. augusta 2019, sp. zn. 5To/56/2019, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Proti rozsudku krajského súdu, ktorý bol obvinenému doručený 17. januára 2024 a jeho obhajcovi 12. januára 2024, podal obvinený ním napísaným podaním 27. augusta 2025 (č. l. 689 - 691) a následne prostredníctvom na dovolacie konanie ustanoveného obhajcu 10. októbra 2025 dovolanie (č. l. 694) a to z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. c), písm. h) a písm. i) Trestného poriadku.

V odôvodnení tohto mimoriadneho opravného prostriedku po stručnom zrekapitulovaní predchádzajúceho konania a rozhodnutí počas neho vydaných obvinený uviedol, že zo skutkovej vety vyplýva, že predchádzajúce právoplatné odsúdenie pre zločin podľa § 189 ods. 2 písm. a) Trestného zákona rozsudkom Okresného súdu Galanta z 9. apríla 2008, sp. zn. 1T/53/2008, mu bolo zohľadnené duplicitne. Pokračoval, že odvolací súd vo výroku o treste identické predchádzajúce odsúdenie zohľadnil aj ako zákonný dôvod pre aplikáciu § 38 ods. 5 Trestného zákona v dôsledku čoho pri ukladaní trestu zvyšoval dolnú hranicu trestnej sadzby o jednu polovicu, čím týmto postupom porušil tzv. zásadu ne bis in idem uvedenú v § 38 ods. 1 Trestného zákona. Odvolací súd v predmetnej veci aplikoval identickú okolnosť súčasne ako znak kvalifikovanej skutkovej podstaty, s ktorou Trestný zákon spája vyššiu trestnú sadzbu, a súčasne ako okolnosť na zvýšenie trestnej sadzby podľa § 38 ods. 5 Trestného zákona čo je podľa obvineného nepripustné. Na základe uvedených pochybení odvolacieho súdu podľa

obvineného došlo k porušeniu zákona v jeho neprospech, keďže trest bol ukladaný v nesprávnej trestnej sadzbe, čo malo podľa neho za následok zhoršenie jeho postavenia. Podľa názoru obvineného § 38 ods. 5 Trestného zákona účinný do 6. augusta 2024, ako aj novelizovaný § 38 ods. 3 Trestného zákona platný od 7. augusta 2024 nie je v súlade s článkom 1 ods. 1 a článkom 50 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky a článku 4 Protokolu č. 7 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Obvinený poznamenal, že 15. marca 2024 bola schválená novela Trestného zákona, ktorá nadobudla účinnosť 6. augusta 2024, v zmysle ktorej sa § 172 Trestného zákona mení na § 173 Trestného zákona. Podľa § 173 ods. 3 Trestného zákona účinného od 7. augusta 2024 sa odňatím slobody na 7 až 15 rokov potrestá páchatel', ak spáchal čin uvedený v odseku 1. Súčasne obvinený poukázal na odlišné stanovisko sudcu JUDr. Petra Straku k nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky z 3. júla 2024, sp. zn. PL. ÚS 3/2024, a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 13. januára 2013, sp. zn. 2 Tdo 69/2012. Podľa názoru obvineného je nepochybné, že právna úprava Trestného zákona účinná od 7. augusta 2024 je preňho pri predpokladanej výmere trestu odňatia slobody priaznivejšia ako bola právna úprava, v zmysle ktorej mu bol ukladaný trest krajským súdom.

Z vyššie uvedených dôvodov obvinený navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol, že rozsudkom krajského súdu a v konaní, ktoré mu predchádzalo bol z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. c), písm. h) a písm. i) Trestného poriadku porušený zákon v § 2 ods. 1, ods. 8 a § 319 Trestného poriadku, § 38 ods. 5 Trestného zákona účinného do 6. augusta 2024, v článku 1 a článku 50 ods. 5, ods. 6 Ústavy Slovenskej republiky, v článku 4 Protokolu č. 7 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a článku 7 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“) a to v jeho neprospech; ďalej, aby dovolací súd zrušil napadnutý rozsudok ako aj ďalšie rozhodnutia na toto rozhodnutie obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu ku ktorej došlo zrušením stratili podklad a prikázal krajskému súdu, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Obvinený poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 18. júna 2025, sp. zn. 3 Tdo 79/2024.

Ustanovený obhajca sa k vyššie uvedenému dovolaniu pripojil a nad rámec vyššie uvedenej argumentácie uviedol, že napadnuté rozhodnutie porušuje zásadu lex posterior mitius a článok 49 ods. 1 a článok 51 ods. 1 Charty základných práv Európskej únie a rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie vo veci C-544/23.

Okresný prokurátor príslušnej okresnej prokuratúry (ďalej len „prokurátor“) v písomnom vyjadrení k dovolaniu obvineného uviedol, že v danom prípade celkom zrejme nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. h), písm. i) Trestného poriadku tak, ako ich namieta obvinený v podanom dovolaní. Čo sa týka jednotlivých námietok obvineného, s týmito sa podľa prokurátora v plnom rozsahu a dostatočne vysporiadali vo veci konajúce súdy, najmä krajský súd, ktorý podrobne vysvetlil, z akého dôvodu bol obvinenému uložený vyššie uvedený trest, pričom § 38 ods. 5 Trestného zákona bolo krajským súdom doplnené a použité práve na podklade odvolania prokurátora, pričom krajský súd vzhľadom na odvolanie ako dôvodné, keďže je zrejmé, že odsúdenie Okresného súdu Galanta č. k. 1T/53/2008 nebolo zahladené a sa jednalo o odsúdenie za zločin podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona. S poukazom na uvedené je podľa prokurátora zrejmé, že rozsudok krajského súdu je zákonný a dôvodný, pričom nie je zrejmé, na základe čoho sa obvinený domnieva, že spáchanie zločinu vydierania, za ktoré bol odsúdený v konaní č. k. 1T/53/2008 mu bolo zohľadnené duplicitne, keďže v práve prejednáwanej veci bol odsúdený za obzvlášť závažný zločin podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. c), písm. d) Trestného zákona, t. j. uvedené odsúdenie mu bolo zohľadnené len raz, konkrétne pri aplikácii § 38 ods. 5 Trestného zákona (v tom čase účinného), t. j. opakované spáchanie zločinu a zvýšenie spodnej hranice trestnej sadzby z pôvodných 10 rokov na 12 rokov a 6 mesiacov. Uvedené odsúdenie Okresného súdu Galanta č. k. 1T/53/2008 však nebolo žiadnym spôsobom zohľadnené ako znak kvalifikovanej skutkovej podstaty.

Hoci obvinený formálne odkazuje na naplnenie dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. h), písm. i) Trestného poriadku, je podľa prokurátora nepochybné, že žiaden z uvedených dovolacích dôvodov naplnený nebol, pričom najmä dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku ani

obsahovo nenamieta.

Pokiaľ ide o rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie sp. zn. C-544/23 z 1. augusta 2025, týkajúce sa správneho trestania, na ktoré obvinený v podanom dovolaní odkázal, prokurátor uviedol, že Najvyšší súd Slovenskej republiky v uznesení z 3. apríla 2025, sp. zn. 5 Tdo 14/2025, vyslovil záver, že právne úvahy uvedené v tomto rozhodnutí Súdneho dvora Európskej únie možno zúžiť len na účely správneho trestania a správneho súdnictva. Pre oblasť trestného a občianskoprávneho súdnictva by sa taký výklad nemal uplatniť, nakoľko by to znamenalo vážne narušenie právnej istoty, ktorého zákonným naplnením v rámci trestného konania je inštitút právoplatnosti rozhodnutí, teda ich záväznosť a nezmeniteľnosť. Prokurátor poznamenal, že Najvyšší súd Slovenskej republiky zároveň upozornil na rozdielny charakter správneho a trestného konania, ako aj na rozdiely medzi kasačným konaním a dovolacím konaním v trestných veciach, ktoré spočívajú nielen v rozdielnych dôvodoch týchto mimoriadnych opravných prostriedkov, v dĺžke lehôt na ich podanie, ale aj v samotnej prieskumnej činnosti kasačného a dovolacieho súdu a spôsobe ich rozhodovania. Vzhľadom na rozdiely medzi kasačnou sťažnosťou a dovolaním, ako aj na osobitosti správneho konania, ktorými sa odlišuje od trestného konania, by závery Súdneho dvora Európskej únie neboli aplikovateľné v trestnom konaní.

Zároveň prokurátor upriamil pozornosť na skutočnosť, že ani Ústavný súd Slovenskej republiky v uznesení č. k. IV. ÚS 503/2025-9 (kde sa zaoberal okrem iného aj touto otázkou) nekonštatoval, že by sa závery rozsudku Súdneho dvora Európskej únie C-544/23 z 1. augusta 2025 mohli použiť v trestnom konaní. Ústavný súd Slovenskej republiky samo o sebe nekonštatoval použiteľnosť záverov rozsudku Súdneho dvora Európskej únie C-544/23 z 1. augusta 2025 na trestné konanie.

Vzhľadom na vyššie uvedené posúdenie právnych otázok nastolených dovolaním obvineného podľa prokurátora bolo preukázané, že napadnuté rozsudky obvineným vytýkané právne vady priradené pod dovolacie dôvody v zmysle § 371 ods. 1 písm. c), písm. h), písm. i) Trestného poriadku nemajú. Preto prokurátor navrhol dovolanie obvineného podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej tiež „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) posúdil vec najprv v zmysle § 382 Trestného poriadku a zistil, že dovolanie bolo podané obvineným ako oprávnenou osobou podľa § 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku, prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Trestného poriadku), proti rozhodnutiu, proti ktorému je prípustné [§ 368 ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], v zákonnej lehote uvedenej v § 370 ods. 1 Trestného poriadku, potom ako dovolateľ využil svoje zákonné právo podať riadny opravný prostriedok (odvolanie), o ktorom bolo rozhodnuté (§ 372 ods. 1 Trestného poriadku), s obsahovými náležitosťami podľa § 374 ods. 1 Trestného poriadku a s uvedením dôvodu dovolania podľa odseku 2 tohto ustanovenia.

Dovolací súd ale zároveň zistil, že obvineným uplatnené dôvody dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c), písm. h), písm. i) Trestného poriadku nie sú v posudzovanej veci zjavne splnené.

Úvodom považuje najvyšší súd za potrebné vo všeobecnej rovine pripomenúť, že z konštrukcie a štruktúry jednotlivých dovolacích dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. a) až písm. n) Trestného poriadku vyplýva, že dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným rozhodnutiam súdu je určené na nápravu výslovne uvedených procesných alebo hmotnoprávnych chýb. Dovolanie nie je prostriedkom určeným na revíziu skutkových zistení, ktoré urobili sudy prvého a druhého stupňa [primerane pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky (ďalej len „Zbierka“) pod č. 57/2007-II]. Povedané inými slovami, dovolaním podaným z niektorého z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 Trestného poriadku sa nemožno domáhať preskúmania skutkových zistení, na ktorých je založené napadnuté alebo jemu predchádzajúce rozhodnutie, a ani prehodnotenia vykonaného dokazovania. Pritom platí, že obsah konkrétne uplatnených námietok, tvrdení a právnych názorov, o ktoré sa v dovolaní opiera existencia určitého dovolacieho dôvodu, musí skutočne vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu takéhoto dovolacieho dôvodu podľa § 371 Trestného poriadku. Nestačí, ak podané dovolanie len formálne odkazuje na príslušné ustanovenie upravujúce dôvody dovolania, pokiaľ v skutočnosti obsahuje argumenty stojace mimo uplatneného dovolacieho dôvodu (pozri napr. odôvodnenie rozhodnutia

najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 51/2014).

Zároveň je potrebné uviesť, že viazanosť dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené, v zmysle § 385 ods. 1 Trestného poriadku, sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Trestného poriadku), a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Trestného poriadku z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Trestného poriadku (rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 120/2012). Povedané inými slovami, pri zisťovaní dôvodov dovolania dovolacím súdom je rozhodujúca ich vecná špecifikácia dovolateľom a nie ich označenie podľa § 371 Trestného poriadku.

Ako už bolo v úvode odôvodnenia uvedené, uznaniu viny obvineného predchádzalo vyhlásenie obvineného, že je vinný zo spáchania skutku, ktorý mu je kladený za vinu v obžalobe prokurátora, okresný súd postupom podľa § 257 ods. 7 Trestného poriadku vyhlásenie obvineného prijal a podľa § 257 ods. 8 Trestného poriadku vyhlásil, že dokazovanie v rozsahu, v ktorom sa obvinený priznal k spáchaniu skutku na hlavnom pojednávaní sa nevykoná a vykonajú sa len dôkazy súvisiace s výrokom o treste.

Podľa § 257 ods. 5 Trestného poriadku ak obžalovaný na hlavnom pojednávaní vyhlásil, že je vinný zo spáchania skutku alebo niektorého zo skutkov uvedených v obžalobe alebo urobil vyhlásenie podľa odseku 4, súd v tomto rozsahu postupuje primerane podľa § 333 ods. 3 písm. c), písm. d), písm. f), písm. g) a písm. h) Trestného poriadku a zároveň obžalovaného poučí, že súdom prijaté vyhlásenie o vine, ako aj súdom prijaté vyhlásenie, že nepopiera spáchanie skutku uvedeného v obžalobe, je neodvolateľné a v tomto rozsahu nenapadnuteľné odvolaním ani dovolaním, okrem dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku.

Z citovaného zákonného ustanovenia vyplýva, že proti rozsudku súdu prvého stupňa, ktorý bol vydaný na základe prijatého vyhlásenia obvineného o vine, možno v rozsahu, v akom bolo toto vyhlásenie prijaté, t. j. proti jeho výroku o vine, podať dovolanie, avšak iba z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. Aj keď v predmetnom ustanovení nie je špecifikovaný konkrétny subjekt, ktorému toto právo prislúcha, treba ho vykladať v spojení s § 369 ods. 1 Trestného poriadku, z ktorého vyplýva, že oprávnený na podanie dovolania v tomto prípade je len minister spravodlivosti (na podnet obvineného alebo na podnet inej osoby), a to z dôvodu, že ide o rozhodnutie súdu prvého stupňa (obvinený a generálny prokurátor sú podľa § 369 ods. 2 Trestného poriadku oprávnenými osobami na podanie dovolania len proti právoplatnému rozhodnutiu súdu druhého stupňa) (primerane uznesenie najvyššieho súdu z 10. decembra 2019, sp. zn. 4 Tdo 47/2019). Pri riešení otázky okruhu oprávnených osôb je preto nutné zohľadniť ďalšie ustanovenia Trestného poriadku upravujúce postup v konaní o dovolaní, najmä § 369 ods. 2 písm. b) a § 372 ods. 1 Trestného poriadku, z ktorých vyplýva, že obvinený je oprávnený podať dovolanie iba proti rozhodnutiu súdu druhého stupňa. Teda iba vtedy, ak proti výroku, ktorý napáda dovolaním, podal riadny opravný prostriedok, o ktorom bolo rozhodnuté, resp. ak bol takýto výrok druhostupňovým súdom zmenený v jeho neprospech na podklade opravného prostriedku podaného prokurátorom alebo poškodeným.

V tejto súvislosti najvyšší súd ďalej uvádza, že ak súd prijme vyhlásenie obžalovaného o vine alebo o tom, že nepopiera spáchanie skutku, podľa § 257 ods. 8 Trestného poriadku, dokazovanie v rozsahu, v akom obžalovaný jeho spáchanie priznal, resp. nepoprel, nevykonáva, a teda medzi prípadným porušením práva na obhajobu v prípravnom konaní a rozhodnutím o vine vydaným na základe takto prijatého vyhlásenia nie je daná príčinná súvislosť. V dovolaní, ktoré možno v tomto prípade podať len z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, t. j. ak bolo zásadným spôsobom porušené právo na obhajobu, tak môže dovolateľ úspešne namietat len chyby, ku ktorým došlo v súdnom konaní, v rámci ktorého obžalovaný predmetné vyhlásenie urobil. Najmä to, že obžalovaný nemal na hlavnom pojednávaní obhajcu, hoci išlo o dôvod povinnej obhajoby, resp. že nebol riadne poučený o následkoch vyhlásenia podľa § 257 ods. 1 písm. b) alebo písm. c) Trestného poriadku, a to v rozsahu podľa § 257 ods. 5 a ods. 8 Trestného poriadku, alebo že pred prijatím takéhoto vyhlásenia súd riadne nezisťoval skutočnosti podľa § 333 ods. 3 písm. c), písm. d), písm. f), písm. g) a písm. h) Trestného poriadku

(pozri rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 53/2021-II).

Z predloženého spisového materiálu vzťahujúceho sa k predmetnej veci vyplýva, že obvinený sa osobne zúčastnil hlavného pojednávania konaného 19. septembra 2020 (ako aj jeho obhajca) (č. l. 404), obvinený (po riadnom poučení v zmysle § 257 Trestného poriadku) urobil vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, že je vinný, ktoré po kladnom zodpovedaní otázok uvedených v § 333 ods. 3 písm. c), písm. d), písm. f), písm. g), písm. h) Trestného poriadku okresný súd prijal (č. l. 405 - 406).

Možno zhrnúť, že proti rozsudku súdu prvého stupňa, ktorý bol vydaný po tom, ako súd prijal vyhlásenie obžalovaného podľa § 257 ods. 1 písm. b) alebo písm. c) Trestného poriadku, je síce podanie dovolania z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku prípustné, tak ako to zákonodarca explicitne predpokladá v § 257 ods. 5 Trestného poriadku, avšak na podanie takéhoto dovolania je oprávnený výlučne minister spravodlivosti v zmysle § 369 ods. 1 Trestného poriadku a to len na podnet oprávneného subjektu a len z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku. V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že najvyšší súd nemá v predmetnej situácii oprávnenie skúmať dovolacie námietky týkajúce sa výroku o vine (napr. spochybňovanie právneho posúdenia zisteného skutku).

Pokiaľ ide o obvineným uplatnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku najvyšší súd vo všeobecnosti uvádza, že predmetný dovolací dôvod je upravený alternatívne, buď je rozhodnutie založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku, alebo vychádza z nesprávneho použitia iného hmotnoprávneho ustanovenia, ktoré nemusí bezprostredne súvisieť len s právnym posúdením skutku, ale môže sa dotýkať, napr. rozhodovania o treste či ochrannom opatrení.

Vo vzťahu k ďalšiemu obvineným označenému dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku je potrebné pripomenúť, že nemožno namietat' neprimeranosť uloženého trestu, ale výlučne iba to, že trest bol uložený mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby (pod jej dolnú alebo nad hornú hranicu), alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávaný trestný čin nepripúšťa (rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 58/2007-I). Vzájomný vzťah dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku a § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku je taký, že prvý z nich je všeobecným hmotnoprávnym dôvodom a druhý špeciálnym hmotnoprávnym dôvodom vzťahujúcim sa k výroku o treste. Z logiky tohto vzťahu potom vyplýva, že samotný výrok o treste okrem prípadov nesprávnej aplikácie ustanovení kogentnej povahy viažucej sa k rozhodovaniu o treste môže byť napadnutý prostredníctvom nie všeobecného, ale len prostredníctvom špeciálneho dovolacieho dôvodu, ktorý sa viaže k takému výroku (stanovisko trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 5/2011).

V súvislosti s poukázaním obvineného na novelu Trestného zákona možno odkázať na rozhodnutie najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 46/2014-I, podľa ktorého dovolací súd posudzuje napadnuté rozhodnutie v zásade z hľadiska súladu so zákonom účinným v čase vyhlásenia tohto rozhodnutia. Pri rozhodovaní o dovolaní napadnutej okolnosti patriacej do oblasti posudzovania trestnosti činu alebo ukladania trestu však zohľadní aj zmenu právneho stavu v čase od vyhlásenia napadnutého rozhodnutia do momentu rozhodovania dovolacieho súdu, ktorá je relevantná v súvislosti s ústavným princípom retroaktivity Trestného zákona, resp. jeho zmeny priaznivej pre páchatel'a (článok 50 ods. 6 Ústavy Slovenskej republiky a § 2 ods. 1 Trestného zákona) a dôsledkom aplikácie tohto princípu pre možné rozhodovanie v novom konaní.

Článok 49 ods. 1 tretia veta Charty základných práv Európskej únie kodifikuje právo na uplatnenie miernejšieho trestu, ak sa v čase spáchania trestného činu uplatňoval prísnejší trest (zásada *lex mitior*). K tomu najvyšší súd stručne uvádza, že zásada *lex mitior* je preto jedným zo základných právnych pravidiel upravujúcich uplatňovanie po sebe prijatých ustanovení trestného práva v rôznych časových úsekoch, ktoré bráni návratu k predchádzajúcim prísnejším ustanoveniam týkajúcim sa znakov skutkovej podstaty trestného činu a trestov. Uplatňovanie predmetnej zásady je samo osebe dôsledkom širšej zásady právnej istoty, ktorá si vyžaduje, aby právne pravidlá boli jasné a presné a aby ich

uplatnenie bolo pre osoby podliehajúce súdnej právomoci predvídateľné. Súdny dvor Európskej únie k právu na uplatnenie miernejšieho trestu konštatoval, že miernejší trest môže vyplývať buď zo zmeny klasifikácie príslušného skutku, alebo zo zmeny trestu, ktorý sa na trestný čin uplatňuje. Povedané inými slovami, uplatnenie priaznivejšieho trestného zákona v sebe nevyhnutne zahŕňa postupné uplatňovanie zákonov v časovom slede a spočíva na konštatovaní, že zákonodarca zmenil názor buď na trestnú kvalifikáciu skutkov, alebo na trest, ktorý sa má uložiť za spáchanie trestného činu (Paoletti a i. zo 6. októbra 2016, C-218/15, EU:C:2016:748, bod 27). Ak však bol jednotlivec odsúdený v čase zavedenia miernejšieho trestu, nemá nárok na uplatnenie miernejšieho trestu, pokiaľ nebolo prijaté osobitné ustanovenie o takomto nároku (Delvigne zo 6. októbra 2015, C-650/13, EU:C:2015:648, bod 56).

Hoci toto právo nie je výslovne uvedené v článku 7 ods. 1 Dohovoru, Európsky súd pre ľudské práva vo svojej judikatúre (napr. rozsudok vo veci Jidic proti Rumunsku z 18. februára 2020, č. 45776/16, bod 80) pripomína, že článok 7 Dohovoru zaručuje nielen zásadu zákazu retroaktivity prísnejších trestných zákonov, ale implicitne aj zásadu retroaktivity miernejších trestných zákonov; inými slovami, pokiaľ existujú rozdiely medzi trestnoprávnou úpravou platnou v čase spáchania trestného činu a neskoršími predpismi trestného práva prijatými pred vynesením konečného právoplatného rozsudku, súdy musia uplatniť zákon, ktorého ustanovenia sú pre obžalovaného priaznivejšie [pozri rozsudok vo veci Scoppola proti Taliansku (č. 2) zo 17. septembra 2009, č. 10249/03, bod 109]. V rozsudku vo veci Gouarré Patte proti Andorre (z 12. januára 2016, č. 33427/10, body 33 až 36) Európsky súd pre ľudské práva dokonca rozšíril záruky článku 7 týkajúce sa retroaktivity miernejšieho trestného zákona na možnosť spätnej revízie právoplatného rozsudku, ak vnútroštátny zákon takúto možnosť poskytuje. Zásada retroaktivity miernejšieho trestného zákona sa môže vzťahovať aj na skutočnosť spojenia viacerých trestov do jedného súhrnného trestu (rozsudok vo veci Koprivnikar proti Slovinsku z 24. januára 2017, č. 67503/13, bod 49, 59). Pre úplnosť možno uviesť, že vo veci Parmak a Bakir proti Turecku (z 3. decembra 2019, č. 22429/07 a 25195/07, bod 64) Európsky súd pre ľudské práva po prvýkrát konštatoval, že zásada retroaktívneho uplatňovania miernejšieho trestného zákona sa uplatňuje aj v kontexte novely týkajúcej sa definície skutkovej podstaty trestného činu (pozri Poradné stanovisko Veľkej komory Európskeho súdu pre ľudské práva týkajúce sa použitia „blanketového odkazu“ v definícii skutkovej podstaty trestného činu a porovnaní trestného zákona účinného v čase spáchania trestného činu a neskoršieho trestného zákona z 29. mája 2020, č. P16-2019-001, bod 82).

Aplikáciou zásady *lex mitior* v konaniach o mimoriadnych opravných prostriedkoch sa Ústavný súd Slovenskej republiky opakovane zaoberal, pričom z jeho rozhodovacej činnosti vyplýva, že zásada *lex mitior*, t. j. povinnosť súdu aplikovať v prospech páchatel'a so spätnou účinnosťou neskoršiu verziu zákona, ktorá je pre neho najpriaznivejšia, je trvalou súčasťou slovenského právneho poriadku v rámci ústavy, ako aj Trestného zákona (aj pred rozsiahlou novelou z roku 2024). Súd je povinný túto zásadu aplikovať vždy, keď rozhoduje o vine a treste, teda buď na hlavnom pojednávaní, alebo v odvolacom konaní, nie však v konaní o mimoriadnych opravných prostriedkoch (III. ÚS 587/2024, I. ÚS 63/2025). Jej použitie je totiž možné, iba ak ide o zmenu Trestného zákona, ktorá nastala do právoplatného rozhodnutia v trestnej veci. Nemôže preto ísť o akúkoľvek neskoršiu zmenu Trestného zákona, aj keď pre páchatel'a výhodnejšia, ako si to vysvetľuje sťažovateľ. Inak by totiž došlo k nepripustnému podkopaniu princípu právnej istoty (uznesenie z 25. septembra 2025, I. ÚS 549/2025).

Ústavný súd Slovenskej republiky doplnil, že podľa článku 51 ods. 1 Charty základných práv Európskej únie sú ustanovenia Charty základných práv Európskej únie určené členským štátom výlučne vtedy, ak vykonávajú právo Európskej únie. Podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora Európskej únie sa základné práva zaručené v právnom poriadku Európskej únie uplatnia vo všetkých situáciách, ktoré upravuje právo Európskej únie, avšak nie mimo týchto situácií. Pokiaľ teda určitá právna situácia nepatrí do pôsobnosti práva Európskej únie, nemôžu sa na akty členských štátov vzťahovať ani ustanovenia Charty základných práv Európskej únie (porov. napr. rozsudok Súdneho dvora Európskej únie z 30. júna 2016 vo veci C-205/2015, *Directia Generală Regională a Finanțelor Publice Brașov proti Vasilem Tomovi, Biroul Executorului Judecătoresc Horașu-Vasile Cruduleci*, ECLI:EU:C:2016:499, body 23 a 24, pozri aj II. ÚS 45/2017).

V tejto súvislosti najvyšší súd uvádza, že za obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c), písm. d), ods. 2 písm. c), písm. d) Trestného zákona (účinného do 30. apríla 2022) ustanovil zákon trest odňatia slobody na 10 rokov až 15 rokov. V zmysle novelizovaného Trestného zákona (účinného od 6. augusta 2024) by konanie obvineného bolo právne kvalifikované ako obzvlášť závažný zločin neoprávnenej výroby a obchodovanie s omamnou látkou a psychotropnou látkou podľa § 173 ods. 1, ods. 3 písm. a), písm. b) Trestného zákona, za ktorý zákon ustanovuje trest odňatia slobody na 7 rokov až 15 rokov. Z tejto zmeny je zrejmé, že trestná sadzba v čase rozhodovania nižších súdov je v plnej miere obsiahnutá v novelizovanej trestnej sadzbe [čo prima facie vylučuje možnosť, aby bol trest uložený mimo zákonom stanovenej trestnej sadzby, resp. aby bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon na prejednávany trestný čin nepripúšťa v zmysle § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku] (primerane uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 11. marca 2026, sp. zn. I. ÚS 159/2026). Novela Trestného zákona upravila aj § 38 Trestného zákona, kedy nedochádza k aplikácii odseku 5 predmetného ustanovenia v predchádzajúcom znení, avšak v predmetnom prípade by došlo k aplikácii odseku 3 v súčasnom znení.

Vo vzťahu k argumentácii ohľadom duplicitného zohľadnenia predchádzajúceho právoplatného odsúdenia pre zločin podľa § 189 ods. 2 písm. a) Trestného zákona rozsudkom Okresného súdu Galanta z 9. apríla 2008, sp. zn. 1T/53/2008, jednak v príťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. m) Trestného zákona a zvýšení dolnej hranicu trestnej sadzby podľa § 38 ods. 5 Trestného zákona, dovolací súd vo všeobecnosti uvádza, že skutočnosti bez kvalifikačnej relevancie, vyvolávajúce použitie ustanovenia všeobecnej časti Trestného zákona, ktoré len upravuje hranice trestnej sadzby priradenej ku kvalifikačne použitému ustanoveniu osobitnej časti Trestného zákona (§ 38 ods. 3 až 6, § 41 ods. 2 samostatne alebo v spojení s § 42 ods. 1, § 61 ods. 3 a 6 Trestného zákona), nie sú súčasťou skutkovej vety výroku odsudzujúceho rozsudku. Dotknuté ustanovenia sa uvádzajú (označujú) vo výroku o treste v zmysle § 165 ods. 1 Trestného poriadku („s uvedením zákonných ustanovení, podľa ktorých bol trest uložený“) (stanovisko trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu zverejnené v Zbierke pod č. 14/2019). Z uvedeného vyplýva, že v tom prvku, ktorý bol pri konkurujúcich si rozhodnutiach sporný (situácia zodpovedajúca recidíve zločinu). Ide o okolnosti relevantné v zmysle ustanovení všeobecnej časti Trestného zákona (v právnej vete sú označené), na základe ktorých sa len upravuje sadzba, pripojená ku kvalifikačne použitému ustanoveniu osobitnej časti Trestného zákona (v podobe základnej alebo kvalifikovanej skutkovej podstaty trestného činu). Tieto reálie netvoria skutok a neuvádzajú sa v skutkovej vete, avšak ustanovenia, ktoré ich určujú (definujú), sa označia vo výroku o treste, na základe čoho už z tohto výroku vyplýva ohraničenie upravenej trestnej sadzby.

Použitie § 38 ods. 5 Trestného zákona automaticky vylučuje súčasné použitie § 38 ods. 4 Trestného zákona, teda ak súd zvýši dolnú hranicu trestnej sadzby o jednu polovicu za opätovné spáchanie zločinu (§ 38 ods. 5 Trestného zákona), nemôže zároveň zvýšiť dolnú hranicu trestnej sadzby o jednu tretinu aj z dôvodu prevažujúceho pomeru príťažujúcich okolností (§ 38 ods. 4 Trestného zákona). V predmetnej veci odvolací súd správne použil § 38 ods. 5 Trestného zákona v dôsledku čoho zvýšil dolnú hranicu trestnej sadzby len raz v súvislosti s tým, že obvinený opätovne spáchal zločin, za ktorý bol právoplatne odsúdený rozsudkom Okresného súdu Galanta z 9. apríla 2008, sp. zn. 1T/53/2008. Tento postup zároveň odvolaciemu súdu nebránil zohľadniť existenciu príťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. m) Trestného zákona pokiaľ to nemalo za následok potrebu aplikácie § 38 ods. 4 Trestného zákona, čo v napadnutom rozsudku krajského súdu nemalo. Ako aj prokurátor správne poznamenal, uvedené odsúdenie Okresného súdu Galanta č. k. 1T/53/2008 však nebolo žiadnym spôsobom zohľadnené ako znak kvalifikovanej skutkovej podstaty.

Dovolací súd v posudzovanej trestnej veci teda dospel k záveru, že napadnutý rozsudok odvolacieho súdu je založený na správnom použití hmotnoprávneho ustanovenia, pretože odvolací súd pri ukladaní druhu a výmery trestu obvinenému správne aplikoval ustanovenia Trestného zákona, čím nedošlo k naplneniu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

V kontexte vyššie uvedeného najvyšší súd odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku krajského

súdu, z ktorého vyplýva, že podľa § 172 ods. 2 Trestného zákona účinného do 30. apríla 2022, pri existencii jednej priťažujúcej okolnosti, že obvinený už bol v minulosti odsúdený za trestný čin [§ 37 písm. m) Trestného zákona], modifikujúc dolnú hranicu trestnej sadzby postupom podľa § 38 ods. 5 Trestného zákona (účinného v čase rozhodovania odvolacieho súdu) jej zvýšením o jednu polovicu z dôvodu opätovného spáchania zločinu zo strany obvineného na 12 rokov a 6 mesiacov, pri zvýšenej hornej hranici 20 rokov v dôsledku aplikácie ust. § 41 ods. 2 Trestného zákona (tzv. asperačnej zásady) a aplikácie § 42 ods. 1 Trestného zákona, obvinenému uložil súhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 12 rokov a 6 mesiacov. Predmetný trest bol krajským súdom vymeraný na samej dolnej hranici modifikovanej trestnej sadzby a podľa názoru krajského súdu zodpovedá všetkým zákonným hľadiskám stanoveným pre jeho ukladanie v zmysle ust. § 34 Trestného zákona. Vo výraznej miere zohľadňuje to, že sa obvinený k aktuálne súdnej drogovej trestnej [činnosti] priznal a realizoval vo vzťahu k nej vyhlásenie o vine, ktoré bolo okresným súdom prijaté, no na strane druhej zohľadňuje aj osobu obvineného ako recidivistu trestnej činnosti (dosiaľ 10-krát súdne trestaného, pozn.), ktorý ju pácha permanentne od roku 2003 a ktorého od páchania ďalšej trestnej činnosti neodradili ani dosiaľ vykonané nepodmienečné tresty odňatia slobody (naposledy 21. júla 2017 vo veci Okresného súdu Galanta sp. zn. 29T/141/2014, pozn.), ale v tomto smere aj obmedzené možnosti jeho nápravy ďalším výkonom trestu, v neposlednom rade aj závažnosť, početnosť a charakter trestnej činnosti ním spáchanej vo forme úmyselného zavinenia. Dovolací súd sa stotožnil s konštatovaním odvolacieho súdu, že takto uložený trest je primeraným a spravodlivým, ktorý splní svoju funkciu nielen z hľadiska individuálnej, ale aj generálnej prevencie a zároveň morálne odsúdi konanie obvineného.

V posudzovanej veci, pokiaľ ide o uložený trest odňatia slobody (vo výmere 12 rokov a 6 mesiacov), ide o taký druh trestu, ktorý uloženie zákon (účinný v čase ukladania) za trestný čin, z ktorého bol obvinený uznaný za vinného, pripúšťa a rovnako tak výmera tohto trestu je v súlade so súčasnou právnou úpravou v rámci zákonnej trestnej sadzby. Je teda zrejmé, že krajským súdom uložený trest odňatia slobody je primeraný spáchanému trestnému činu, osobe obvineného a nezakladá dôvodnosť dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku.

Tieto dôvody viedli najvyšší súd k záveru, že v posudzovanej veci dôvody dovolania nie sú zjavne splnené, a preto dovolanie obvineného N. Y. podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku na neverejnom zasadnutí odmietol.

Uznesenie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.